

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בדף היומי

בבא קמא
דף מ"ח למסקנא

דף מ"ח ע"א

א. הכניס פירות לחצר ברשות, וקיבל עליו בעל החצר לשמור שלא יוזק, נסתפקו בגמרא אם קיבל עליו גם שלא יוזק מאחרים, ואם הזיקו שור של אחרים חייב בעל חצר. או שלא קיבל עליו רק שלא יוזק משור שלו, אבל אם הזיקו שור אחר, חייב בעל השור ולא בעל החצר.

ב. הכניס פירות לחצר בעל הבית שלא ברשות, ובא שור ממקום אחר ואכלם, בעל החצר פטור, ובעל השור פטור, שאין זה ברשות הניזק, שלא היה לו רשות להניחם שם. ואם הכניסם ברשות, נסתפקו בגמרא אם בעל החצר חייב (כנ"ל אות א'). ובעל השור חייב כשן ברשות הניזק, שהרי היה לבעל פירות רשות להניחם שם.

ג. הכניס את שורו לחצר בעל הבית שלא ברשות, ובא שור ממקום אחר ונגחו, בעל החצר פטור, ובעל השור חייב חצי נזק כדין קרן ברשות הרבים. ואם הכניסו ברשות, נסתפקו בגמרא אם בעל חצר חייב. ובעל השור חייב חצי נזק, ולרבי טרפון נזק שלם כדין קרן ברשות הניזק.

ד. האשה שנכנסה לאפות בבית ברשות בעל הבית, ואכל העז של בעל הבית את העיסה ונחנק, חייבת לשלם לבעל הבית, כי דרכה לגלות את זרעותיה, ובעל הבית צריך להסתלק משם, לפיכך עליה

סיכומי הדינים העולים ממוסקנת הגמרא בדף היומי

מוטל לשמור שלא תוזק בהמתו של בעל הבית. ואם נכנסה לטחון חטים ברשות, ואכלתם בהמתו של בעל הבית והוזק, פטורה, שבעל הבית אינו צריך להסתלק, ועליו מוטל לשמור על בהמתו שלא תאכל ותינזק.

ה. הכניס את שורו לחצר בעל הבית שלא ברשות, וחפר בה בורות שיחין ומערות, בעל השור חייב בנזקי החצר, ובעל חצר חייב בנזקי הבור, אע"פ שנאמר 'כי יכרה איש בור ולא שור בור', כיון שבעל החצר צריך למלאותו ולא מלאהו, חשוב כאילו כרה אותו.

ו. הכניס את שורו לחצר בעל הבית שלא ברשות, והזיק את בעל הבית, או שבעל הבית הוזק בו, חייב. ואם הרביץ גללים, ונטנפו כליו, פטור, שבוודאי הפקירם, ולדברי הכל יש להם דין בור, שפטור על כלים. ואם הבעל הבית עצמו הוזק בו, בעל השור חייב.

ז. הנכנס לחצר בעל הבית שלא ברשות, והזיק את בעל הבית, או שבעל הבית הוזק בו, חייב. ואם הזיקו בעל הבית כשלא היה יודע בו, פטור. ואם היה יודע בו, חייב, שיש לו רשות להוציא, אבל לא להזיקו.

ח. שנים שהיו במקום אחד ברשות, כגון ברשות הרבים או חצר השותפים, או שנתן בעל הבית לשניהם רשות, או שהיו שניהם שם שלא ברשות, והזיקו זה את זה אפילו שלא במתכוין, חייבים. הוזקו זה בזה, פטורים. ואם אחד נכנס ברשות והשני שלא ברשות, אם זה שנכנס ברשות הזיק (כשלא היה יודע שהשני כאן), פטור. ואם זה שנכנס שלא ברשות הזיק, חייב.

דף מ"ח ע"ב

א. שור שנכנס לחצר בעל הבית שלא ברשות, ונפל לבורו והבאיש מימיו בשעת נפילה, חייב. ואם הבאיש לאחר נפילה, לרב חייב, מאחר שלא הפקירו יש לו דין שור, וחייב על המים. ולשמואל פטור,

סיכומי הדינים העולים ממשקנת הגמרא בדף היומי

כי השור דינו כבור, והמים דינם ככלים, ובור פטור על כלים. וכל זה כשהבאיש את המים מגופו, אבל אם הבאיש מריחו, אינו אלא גרמא בעלמא, ופטור.

ב. ואם היה אביו או בנו בתוכו ונהרגו על ידי השור, אם היה מועד ליפול על בני אדם בבורות, ולא היה מתכוין להרוג, כגון שראה ירק שלשה פעמים ונפל, חייב עליו כופר. ואם היה תם, לרבי יוסי משלם כופר שלם, כי התם משלם חצי כופר, ובחצר הניזק כופר שלם כרבי טרפון. ודווקא שנפל על בנו או אביו, אבל אם נפל על אחר אין זה בחצר הניזק, ואינו משלם אלא חצי כופר.

ג. לרב הלכה כתנא קמא, שהמכניס פירות בחצר ברשות, קיבל עליו בעל הבית לשמור. ולשמואל הלכה כרבי, שהוא פטור עד שיקבל עליו לשמור.

ד. האומר לחבירו: כנוס שורך ושמרו, אם הזיק חייב בעל השור, ואם הזיק פטור בעל החצר. ואפילו לחכמים שמן הסתם קיבל בעל הבית לשמור, מאחר שאמר 'שמרו' לא קיבל עליו לשמור. ולרבי טרפון חייב נזק שלם כדין חצר הניזק, שהקנה לו מקום בחצר. ואם לא אמר לו שמרו, לרבי חייב שמן הסתם קיבל עליו לשמור, אבל רק חצי נזק, שלא הקנה לו מקום בחצר, ואינו כחצר הניזק.

ה. ואם אמר לו 'כנוס שורך ואני אשמרנו', חייב בעל החצר לשמור גם לרבי, ולפיכך אם הזיק בעל החצר, ואם הזיק פטור בעל השור.

שלח

אומצ יקי!

דווח לנו על תיקון טעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכחובת: 7600235@gmail.com. אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו. ניתן להפיץ את הגליון בשלימותו וכצורתו וללא תמורה.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il